

Härke konstcentrum

Frösön

Christoffer Svensson

Utställningen pågår till 22 november.

Recension: Jakten på den försvunna meningen

Christoffer Svensson på Härke konstcentrum

Att försöka finna någon underliggande mening i abstrakt konst är lite som att försöka tolka texten i en instrumental låt. Konstnärens intention är för betraktaren en ren omöjlighet att begripa genom verket som sådant. Den abstrakta konsten kan endast tolkas i relation till något annat. Detta "andra" kan vara kontexten i vilken den abstrakta konsten uppträder men det kan också vara i de titlar som tilldelats verket ifråga. Detta betyder dock inte att den abstrakta konsten på något sätt skulle vara meningslös. Snarare betyder det att den abstrakta konsten är intresselös, den har inte något givet att förmedla, den fungerar inte som ett medel till ett mål. Den är associativ snarare än direktiv. Det abstrakta upprättar en direkt relation till betraktaren och stannar där på ett sätt som den figurativa konsten inte är kapabel till i samma utsträckning. I brist på bättre beskrivning skulle man kunna säga att den abstrakta konsten är den "rena konsten" i den mening att den talar sitt eget unika språk. Relationen mellan det abstrakta verket och betraktaren blir en unik händelse och något ytterst subjektivt och personligt.

Tre tankar dyker upp i huvudet när jag betraktar Christoffer Svenssons abstrakta målningar på Härke konstcentrum. Den första tanken är smått panikartad: - Vad fan ska jag skriva om det här? Desperat söker jag efter något som kan hjälpa mig på traven och jag kollar på titlarna. "Pappa har en helt ny påse", - Ja, kanske. Om man vrider på huvudet och kisar kanske man kan se att det är en ny påse pappa har. Men vad betyder det? "Som gammal sliten hud", - Mm, de tjocka lagren med färg i bruna, jordnära toner påminner om faster Bettan som solat solarie sedan 1983. Men vad betyder det? "Askfatsballad", - Jo, visst finns det något vackert i den överfulla askkoppen dagen efter när doften av bakfylla hänger som smog i vardagsrummet. Men vad betyder det!? "PHS=GOD", VA!?

Detta leder till min andra tanke. Det finns något underbart absurt som aktualiseras i Svenssons utställning. En konstkritikers ängsliga och bedrövliga sökande efter betydelse är bara ett mikrokosmos av mänsklighetens fåfänga sökande efter mening i ett makrokosmos som saknar förmågan att överhuvudtaget bry sig. Allt måste inte betyda något. Kan det inte bara få vara färg på en kanvas, vackert i sin egen rätt?

Föreställningen om den abstrakta konsten som intresselös för mig till Schopenhauer. (Min tredje tanke handlar alltid om denna surmulna pessimist.) Liksom den instrumentala musiken finns det något intresselöst, eller "rent" med den abstrakta konsten och Svenssons verk. Då den är icke-föreställande upprättar den en sorts direktkontakt med betraktaren som fritt kan gå vilse i verkets rena form och färg. Denna exkursion i det abstrakta landskapet har förmågan att försätta betraktaren i ett stadie där hens egna begär för en liten stund upphör. För ett kort ögonblick blir verk och betraktare ett och den obönhörliga viljan, denna ständiga strävan efter något annat, upphör. Det är konst som bara är där för att upplevas snarare än att ifrågasätta eller förmedla ett specifikt budskap.

VOLYM

Svenssons utställning på Härke konstcentrum är intressant och de abstrakta tavlorna tillsammans med skulpturserien "Beehive", som påminner om några sorts golvlampor, ger intrycket av att det rör sig om någon form av postmodern inredningsdesign snarare än konst. Fast, å andra sidan, det är just det som ger utställningen dess absurda och postmodernistiska prägel. Philip Seymore Hoffman ÄR GUD!

Text och foto: Freddie Ross

Volym 2020-11-12